

РЕШЕНИЕ

№ 1264

гр. София, 24.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 05.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **3586** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от АПК, вр. чл.10а и чл.26 от ЗЧРБ. Образувано е по жалба от В. Л. , гражданин на Република У. срещу отказ за издаване на виза тип „D“ (за дългосрочно пребиваване), постановен от завеждащия консулската служба към Посолството на Република България в У.. В същата се твърди, че оспореният административен акт е немотивиран. Навеждат се доводи, че със същия се засягат основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Твърди се, че чужденката желае да се обучава и да развива търговска дейност в Република България.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – длъжностно лице в посолството на Република България в [населено място] , У., чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Моли съдът да я остави без уважение и да постанови решение, с което да потвърди постановения административен акт.

Съдът, като взе предвид доводите на страните, събраните по делото доказателства и като съобрази закона, намира за установено следното:

С оспорения в настоящото производство отказ за издаване на виза на жалбоподателя е отказана виза вид „D“ на основание чл. 10, ал. 1, т.1 от ЗЧРБ. Посочената разпоредба

предвижда, че се отказва издаването на разрешение за дългосрочно пребиваване на чужденец, за когото има данни, че с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. Преценката за отказ на разрешението по ал. 3 се извършва от съответните служби и когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ.

В конкретния случай като мотиви на отказа е посочено, че целта и условията на планирания престой не са доказани. Направено заключение, че е направен опит да се заобиколи действащия визов режим между РБългария и Р. и да се получи неправомерно дългосрочна виза.

В хода на съдебното производство са приети представените писмени доказателства с жалбата и административната преписка. Допълнително е изисквана и приета преписката по извършената съгласувателна процедура от Дирекция „Миграция“ при МВР.

Съдът намери жалбата за допустима. Оспорването е срещу административен акт, подлежащ на оспорване, извършено е при спазване на законоустановения срок и от процесуално легитимирано лице. Тъй като в жалбата са изложени доводи за засягане правото на семеен и личен живот, закрепено в чл.8 ЕКПЧ, административният акт попада в предвиденото в закона изключение по чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ и подлежи на оспорване по съдебен ред.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

При извършената проверка на сочените от жалбоподателя основания за отмяна на административния акт и основанията по чл. 146 от АПК съдът установи, че административният акт е издаден от компетентен административен орган. Съгласно чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР), визите се издават от ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България. Последните, съобразно правилата на чл.34 ал.1 и 2 от НУРИВОВР и чл.5 ал.3 от Устройствения правилник на МВнР и чл.25 от ЗАдм, разполагат с правомощие да оправомощават други служители с горните права. В случая отказът е подписан от лице, надлежно оправомощено с съответната заповед на посланика на България в У. / л.10/.

Спазена е установената писмена форма на административния акт, като в него са посочени правни и фактически основания за издаването му.

Съдът не установи допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Не се констатира нарушение на материалния закон.

В случая жалбоподателят е поискал издаване на виза вид „Д“ за дългосрочно пребиваване, позовавайки се на желанието си да развива търговска дейност. В жалбата навежда и допълнително основание по чл.24в ал.1 т.1 от ЗЧРБ - че е приет като студент в редовна форма на обучение във висше училище.

Ответникът е отказал издаване на виза на това основание с основен мотив, че целта и условията на планирания престой не са доказани. Посочено е и правно основание по чл.10 ал.1т.1 от ЗЧРБ - за чужденеца има данни, че с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.

Обжалваният отказ е издаден при спазване на административно производствените правила. Спазена е предвидената в чл.30, ал.1 и ал.2 от Наредбата процедура, според която искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл.15, ал.1 ЗЧРБ се изпраща чрез дирекция "К. отношения" в службите за административен контрол на чужденците в Република България. Консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването е извършено по реда и в срокове, определени в инструкцията на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". Постъпилото становище е обсъдено в мотивите на оспорения отказ. Следователно органът е изяснил релевантните факти и обстоятелства, с което е изпълнил задължението си, визирано в чл. 35 АПК.

Твърдението на жалбоподателя, че отказът не е мотивиран, е неоснователно, доколкото, както бе посочено, в случая актът е постановен на основание чл.10 ал.1 т.1 от ЗЧРБ и конкретните данни и преценка са направени в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи, по реда на Закона за защита на класифицираната информация, съгласно чл.10а ал.3 от ЗЧРБ.

В приложеното по делото становище на ДАНС – ТДНС [населено място] по извършената съгласувателна процедура, на което се е позовал и административният орган, е посочено, че в хода на извършената проверка е установено, че жалбоподателката не е назначавана за търговски представител в украинското дружество „ИТС Л. ТП“, както и че същата ползва схема за легализиране пребиваването на чужди граждани в страната. Същото е прието като доказателство по делото, обособено в класифициран том.

Тези обстоятелства са обосновали и отрицателното становище на дирекция „Миграция“- МВР, дадено в хода на съгласувателната процедура по чл. 15, ал.1 във връзка с чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ.

Срещу тези констатации от страна на молителя по делото не са ангажирани доказателства, които да ги опровергават. В хода на административното производство, а и в съдебното такова, не са представени никакви доказателства, че същият е приет за студент редовно обучение в Република България, както и надлежни такива, че ще развива търговска дейност в страната. В тази връзка следва да се отбележи, че представеното пред административния орган удостоверение, че молителят е търговски представител на украинско дружество в страната, не съставлява достатъчно доказателство за упражняване на търговска дейност по смисъла на Търговския закон.

Съгласно разпоредбата на чл.170, ал.2 от АПК при отказ за издаване на административен акт, оспорващият трябва да установи, че са били налице условията за издаването му. По делото това не бе сторено.

Изложеното обосновава наличие на предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, тъй като чужденецът не може да докаже целта и условията на планирания престой.

Ето защо съдът приема, че правилно и законосъобразно е отказано издаването на виза.

Що се отнася до оплакването за наличието на нарушение на правото на личен и семеен живот на жалбоподателя по чл. 8, ал. 1 от ЕКПЧОС, съдът не намери същото за основателно. Междувпрочем подобни конкретни доводи дори не се навеждат в жалбата. В случая обстоятелствата навеждат на хипотеза на чл.8, ал.2 от Конвенцията и отказът за издаване на виза не представлява потенциално нарушение на основното право на семеен живот на жалбоподателя, доколкото не се установяват отношения, които да бъдат определени като семеен живот, който би могъл да бъде накърнен.

Издаденият отказ е съобразен с принципите на съразмерност, предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 от АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел.

По изложените съображения, жалбата следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

В хода на съдебното производство не е заявена претенция от страна на ответника за заплащане на юрисконсултско възнаграждение. Ето защо, такова не следва да бъде присъждано.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. последно от АПК, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Л., гражданин на Република У., съдебен адрес [населено място], [улица], партер, чрез адв. Д. Д. срещу отказ за издаване на виза тип „D“ (за дългосрочно пребиваване), изх. № ІЕV 18015502V, постановен от завеждащ консулска

служба към Посолството на Република България в У..

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: